

testantsch-Christelijke dichters en ik zou van de samenstellers van *Spectrum* gaarne over de karakterisering dezer groep willen lezen.

Wat de bloemlezing zelf betreft: er staan prachtverzen in.

Ik noem alleen:

W. B. Tholen door H. de Bruin; Ziek meisje van Elly van Buuren; Jezus verschijnt aan Maria door Jan H. Eekhout.

Kruipend bloed van Barend de Goede; De Moeders door Muus Jacobse; Moeder van Jo Kalmijn-Spienburg; Mater Dolorosa door G. Kamphuis; Sint Anna ter Muiden van Willem de Mérode.

Nationale bid- en boetedag door G. J. Peelen;

Nu... van H. M. van Randwijk;

Dat ons verlangen... door P. van Renssen;

Veenplas van J. A. Rispens;

Geef mij, Heer! door A. Wapenaar.

Het is wel tragisch, dat P. van Renssen, wiens portret ook op den omslag van *Spectrum* voorkomt, nog zoo kort geleden stierf. Hij was nog zoo jong en beloofde-zooveel. In zijn verzen heeft hij zijn verlangen uitgezongen naar het levensgeluk. De wereld om hem bevredigde hem niet; hij zocht het in de wereld in hem en gevoelde, hoe innerlijke rust en vrede rijk maken. En hij wist, dat deze rust en vrede hemelgeschenken zijn.

En Wapenaar vierde zijn jubileum. Het is werk van hoog gehalte dat hij schreef: zijn poëzie en zijn critieken. Hij is de bescheiden werker, die zich nooit naar voren drong, die het in den eenvoud zocht en die daardoor juist de aandacht trok. Het was een goede gedachte van het comité, zijn „literaire overdenkingen” in boekvorm uit te geven. Ze getuigen van grondige kennis en fijn gevoel. We bieden hem van harte hulde met zijn feest.

(Slot volgt.)

A. L. v. HULZEN

HET STILLE RIJK

Door een groen loofpoortje naast 't koren
Komt ge in dit rijk; smal als een kindervoet
Gaat 't pad in wormkruid en hoog gras verloren.
De kamperfoelie slingert geel en zoet
Over het eikenhakhout, dat hard knapt
Bij ongeduldig achtloos strooken;
En somtijds heeft het zich gewroken
En raak in ons gezicht geklapt.

Het wordt al schooner; de oude tuin
Ligt wild om het verwaarloosd huis.
Vogelen kwinkelen in het schuin
Gewaaid struweel, en 't scherpe gruis
Der paden onder gras verscholen,
Verraadt de lichtste wandeling.
Hier is het heerlijk rond te dolen
Verlost van elke handeling.

De schaduw van de hooge boomen
Reikt tot den wijnstok langs den muur,
Waar lijsters gretig pikken komen
Aan druiven altijd klein en zuur.
Door openstaande glazen deuren
Treedt men de woning binnen, oud
Als deze gaarde, rijk aan geuren
Van nieuw groen en ontbindend hout.

Hier zijn de dagen en de nachten
Nog vol van zon en vol van maan,
En ziet men in een stil betrachten
Den gang van de seizoenen aan.
En als de velden na het rijpen
Weer ledig liggen, wijd en bloot,
Vreest men niet, dat God toe zal grijpen,
Maar wacht gerust een zaalgen dood.

WILLEM DE MÉRODE

Winter in het Spreewald. Waar wij, Nederlanders, met verlangen naar uitzagen, maar wat juist nu werkelijkheid geworden is.